

Зустрічалися ветерани ветеринарної медицини

Іван ПAVЛІВ

Минулої неділі, 8 серпня, в Україні відзначали День працівників ветеринарної медицини. З нагоди цього свята колишня працівниця лабораторії **Марія Рачук** організувала зустріч ветеранів і теперішніх працівників згаданої служби. В оголошенні, опублікованому в нашій газеті та «Життя і Слово», вона просила колишніх колег принести з собою фотографії з років, коли вони, чи їхні рідні та близькі працювали у ветеринарній медицині Острозьчини.

На зустріч прибуло 14 колишніх працівників ветеринарної медицини. Після теплих вітань вони в одному зі затишних приміщень кафе міста багато згадували своїх колег, роботу, різні випадки з практики, спільного відпочинку та багато іншого. Вдосталь поспілкувавшись, учасники зустрічі рушили на кладовища міста. Там вони поклали квіти, вшанували пам'ять своїх померлих колег, навіть упорядкували недоглянуті поховання. До одного з храмів міста був поданий список для молитви за упокій (звісно, далеко не всіх померлих ветеринарів, а лише частину тих, з ким працювали учасники зустрічі, кого згадали). Туди були включені: **Віталій Осадчий,**

Дмитро Марченко, Олексій Двірський, Олексій Кмець, Іван Андрощук, Марія Марковська, Павло Румак, Петро Тишко, Олексій Котюбін, Володимир Талашок, Віталій Олійник, Володимир Діхтярук, Олександр Мельник, Анатолій Стасюк, Зіновій Лазарчук, Юрій Олексієвець, Віктор Барабаш, Григорій Дубінець, Любов Ткачук, Микола Пашук, Андрій Гулюк, Ростислав Слободюк, Семен Нагорний, Степан Зоря, Любов Гулько, Віра Заміховська, Оксана Гурій, Катерина Гришук, Михайло Степанюк, Євгеній Вишняк, Ніна Хітінська, Тетяна Поліщук, Роман Шалева, Дмитро Бугайов, Володимир

Панасюк, Олександр Краєвський.

До згаданого списку також внесли **Омеляна Музичука**. Його колишні колеги, нині майже вже всі пенсіонери (дехто біля 20 років, дехто останніми роками вийшов на заслужений відпочинок), розповідали, що він був висококласним спеціалістом, як кажуть – фахівцем своєї справи, лікарем від Бога. Згадана **Марія Рачук** дуже просила бодай коротко про нього розповісти. Дещо пригадували колеги, дещо невістка **Вікторія Музичук**.

Омелян Іванович народився 1931 року одному зі сіл Люблінського повіту на території сучасної Польщі. Його батько був знатним на всю округу ковалем. У дитинстві разом із батьками в рамках сумнозвісної операції «Вісла» був примусово переселений із рідних земель, які перебували в сучасній Польщі аж до Казахстану. Там у важких умовах і нестачі унів'єрського приладдя навчався в інтернаті. Замість зошитів діти писали на полях старих, часто дореволюційних книжок. Якось потрапила до рук Омеляна Музичука книжка з ветеринарії. Хлопцеві вона дуже сподобалася і він її не тільки прочитав, але й багато чого з неї вивчив.

Повернувшись в Україну, Омелян Музичук закінчив одну з ветеринарних шкіл, можливо, що й Острозьку, яка була на Новому місті. Уже працюючи, будучи одруженим (дружина **Надія Іванівна** (також переселенка) працювала вчителем

і завучем Розваської школи) і маючи дітей, заочно закінчив Львівський інститут ветеринарної медицини. Мешкав у Розважі. Працював на різних посадах в Острозькій ветлікарні, зокрема, головного епізотолога, головного ветлікаря Острозького району. Знаний на Острозьчині й далеко за її межами ветеринар брав участь у різноманітних професійних конференціях, виступав. 1989 року його залучили до боротьби із падежем худоби в одній із центральних областей України. За успішну роботу він нагороджений багатьма грамотами місцевої та обласної влади.

Пригадуючи Омеляна Музичука, його колишні колеги кажуть, що він першим на Острозьчині кесерив кобил. А ще він проводив інші маніпуляції, зокрема, кастрував жеребців, робив хірургічну операцію на волі курочки, накладав лангету травмованому кролику та ін. Він брався за будь-яку роботу, і в нього в переважній більшості все виходило добре. А ще герой

цієї короткої розповіді любив і вмів гарно малювати. У його родині зберігається три картини (*на фото*), які написав самодіяльний художник. Була ще й четверта з пейзажем Острога, мабуть, найкраща з написаних, подарована **Вікторії Іванівні** на 8 Березня. Вона десь зникла й не знайдена до цього часу...

Дякую **Марії Рачук** та **Вікторії Музичук** за сприяння в написанні цієї статті. Можливо, пізніше вдасться що інформацію про Омеляна Музичука розширити, виправити можливі неточності чи помилки. Дуже добре, що є люди, які пам'ятають своїх попередників, дбають про їхню пам'ять.

Медицину Острозьчини детально вивчив незабутній **Рафаель Шпізель**, багато публікацій є про славних педагогів, музейників. А ось про видатних фахівців інших галузей і ремесел мало відомо. Будемо сподіватися, що ця стаття викличе спогади й тему ми продовжимо в одній із наступних публікацій. ■

